

De albasten fles met kostbare balsem

Matteüs 26:6-13

In deze drukke tijd is het belangrijk te bedenken dat God alle dingen beziet in hun relatie tot Christus. Hij toetst alles naar deze norm. Alles wat gedaan wordt in betrekking tot Hem en vóór Hem, is kostbaar voor God. Buiten *Christus* is er niets dat eeuwigheidswaarde heeft. Men kan zich inspinnen om lof van mensen te verwerven, maar als God het beproeft, kijkt Hij naar één ding: in hoeverre heeft het waarde voor *Christus*? De grote vraag is steeds: 'Heeft men dit gedaan voor Christus, en in Zijn naam?' Zo ja, dan zal het blijven bestaan en beloond worden. Zo nee, dan zal het worden afgewezen en verbranden.

Het komt er niet op aan wat andere mensen denken over iemands prestaties. Zij kunnen de persoon verheerlijken om wat hij gedaan heeft en zijn naam in de krant publiceren, of er in gezelschap lovend over spreken. Iemand kan een grote naam hebben als spreker, arts, schrijver, filantroop of hervormer. Maar als zijn werk geen verband houdt met de naam van Christus en het niet gedaan is voor *Hem* en tot Zijn eer, als het niet de vrucht is van de liefde van Christus die ons dringt, dan zal het meegevoerd worden door de wind als het kaf van de dorsvloer en in eeuwige vergetelheid verdwijnen. Maar als iemand rustig, nederig en onopvallend zijn taak verricht en geen naamsbekendheid om zijn werk geniet, dan kan de arbeid die hij in het verborgene voor Christus gedaan heeft, niet verborgen blijven. Zijn werk zal standhouden en beloond worden. De glimlach van de Meester is voldoende voor hem. Hij heeft er geen ogenblik aan gedacht de goedkeuring van medemensen te zoeken of hun ontevredenheid te vermijden. Zijn ogen zijn gericht op *Christus*, en hij werkt voor Hem. Zo iemand wordt beloond, hoewel hij niet werkte om de beloning maar liefde tot Jezus zijn motief was; en het werk dat hij gedaan heeft, zal niet verbranden.

Deze overwegingen zijn heel ernstig voor ieder die werkt om door *mensen* gezien te worden, maar vertroostend voor hen die slechts handelen onder het toezien oog van *de Heer*. Het is goed in ons dienstwerk bevrijd te worden van de geest van de tegenwoordige eeuw en alleen in afhankelijkheid van de Heer te handelen, elke taak met Hem te beginnen, voort te zetten en te voltooien.

Laten we eens kijken naar de geschiedenis uit Matteüs 26, waar wij lezen: "*Toen nu Jezus in Betanië was in het huis van Simon de melaatse, kwam bij Hem een vrouw met een albasten fles met zeer kostbare balsem en goot die uit op Zijn hoofd, terwijl Hij aanlag*" (vs. 6-7). Wat was het doel van deze vrouw, toen zij naar het huis van Simon de melaatse ging? Ging zij ernaar toe om de fraaie vorm en het kostbare materiaal van haar albasten fles te laten bewonderen, of de mensen aan de heerlijke balsem te laten ruiken? Was het om door mensen geprezen te worden? Om door de vrienden van de Heer bewonderd te worden als iemand die bijzonder toegewijd was aan Christus? Absoluut niet! Hoe weten wij dat? Omdat God, de Schepper van alle dingen, die de geheimen van ons hart en de beweegredenen van onze daden kent, hier aanwezig was in de Persoon van Jezus van Nazaret. En Hij woog de daad van deze vrouw in Gods weegschaal en hechtte er het zegel van Zijn goedkeuring aan. Hij zou dat niet hebben gedaan als er enige twijfel over haar motieven was geweest, of een verkeerde reden aan ten grondslag had gelegen. Zijn heilige en onderzoekende blik drong door tot in de diepten van de ziel van deze vrouw. Hij wist niet alleen wat zij gedaan had, maar ook hoe en waarom zij het gedaan had. Daarom verklaarde de Heer: "Zij heeft een goed werk *aan Mij* verricht".

Het enige doel van deze vrouw was dus de Persoon van Christus. Dat gaf waarde aan haar daad en de lieflijke geur hiervan steeg op voor God. Zij dacht niet aan zichzelf en wist absoluut niet dat miljoenen mensen het verhaal van haar toewijding zouden lezen: "*Voorwaar, Ik zeg u: overal waar dit evangelie wordt gepredikt in de hele wereld, zal ook van wat deze heeft gedaan, gesproken worden tot haar gedachtenis*" (vs. 13). Zij zocht die bekendheid niet en kon zich die ook niet voorstellen. Anders had dat alle lieflijkheid aan haar daad ontnomen en was haar offer beroofd van de welriekende geur.

Maar de Heer, die door deze daad zo werd geëerd, heeft ervoor gezorgd dat Maria niet is vergeten. Hij heeft haar daad niet alleen goedgekeurd, maar ervoor gezorgd dat deze beschreven is in Gods Woord. Zijn goedkeuring was genoeg voor Maria. Zij kreeg te maken met de verontwaardiging van de discipelen, die

haar van verspilling beschuldigden. Het was voldoende voor haar dat zij het hart van de Heer verkwikte, het gedrag van anderen deerde haar niet. Zij had van tevoren niet stilgestaan bij de goedkeuring of de afkeuring van mensen. Van begin tot eind was haar doel: *Christus*. Vanaf het ogenblik dat ze het flesje meenam en het brak om de inhoud over Zijn heilige Persoon te gieten, dacht zij alleen aan *Hem*. Zij had intuïtief aangevoeld wat bij de Heer paste en wat voor Hem aangenaam was in de ernstige situatie waarin Hij Zich bevond. Zij deed het met bijzondere tact. Zij dacht niet aan de waarde van haar reukwerk. De Heer was voor haar tienduizend maal meer waard om te ontvangen. Wat de armen betrof, daar stond zij ongetwijfeld ook welwillend tegenover. Maar Jezus was voor haar méér waard dan alle armen ter wereld.

Kortom, het hart van deze vrouw was vervuld met Christus, en dat verleende een speciaal karakter aan haar daad. Anderen mochten het verlies noemen, maar we kunnen zeker ervan zijn dat niets van wat gedaan wordt voor Jezus, een verlies is. Dat dacht Maria ook en ze had gelijk. Hem te eren, vlak voordat de wereld en de macht van de duisternis zich tegen Hem zouden keren: dat was de hoogste dienst die een mens of een engel Hem kon bewijzen. De Heer Jezus zou het offer van Zijn leven brengen. De schaduwen werden langer en de duisternis dikker. Het kruislijden was nabij. En Maria, die dit alles aanvoelde, wilde het lichaam van haar Heer van tevoren balsemen.

Merk op dat de Heer haar onmiddellijk verdedigde en haar in bescherming nam, toen de verontwaardiging van hen die beter hadden moeten weten de overhand kreeg: “*Jezus echter, die dit wist, zei tot hen: Waarom valt u de vrouw lastig? Want zij heeft een goed werk aan Mij verricht. Want de armen hebt u altijd bij u, Mij echter hebt u niet altijd. Want dat zij deze balsem op mijn lichaam heeft gegoten, heeft zij gedaan voor mijn begrafenis. Voorwaar, Ik zeg u: overal waar dit evangelie wordt gepredikt in de hele wereld, zal ook van wat deze heeft gedaan, gesproken worden tot haar gedachtenis*” (vs. 10-13). Wat een prachtig pleidooi! Hiervoor moesten menselijke minachting en onbegrip wel verdwijnen, zoals de ochtendmist voor de stralen van de opgaande zon: “*Waarom valt u de vrouw lastig? Want zij heeft een goed werk aan Mij verricht*”.

Dit onderscheidt deze daad van alle andere goede werken. Het is een *goed werk dat aan Hemzelf is verricht*. Alles moet gewaardeerd worden in relatie tot Christus Zelf. Iemand zou de hele wereld kunnen vervullen met daden van liefdadigheid. Hij zou die met vorstelijke hand kunnen verbreiden en zijn hele bezit kunnen weggeven om de armen te verzorgen. Hij zou volgens zijn godsdienstige plichten tot het uiterste kunnen gaan en ondanks dat alles toch niets gedaan kunnen hebben waarvan Christus kan zeggen: ‘Dat was een goed werk aan *Mij* gedaan’.

Richt dus uw oog bij alles wat u doet op de Meester. Hij moet het doel zijn van uw arbeid, ook van de geringste dienst. Probeer datgene te doen waarvan Hij kan zeggen: ‘Dat is een goed werk aan *Mij* gedaan’.

Bekommer u niet om wat de wereld in haar onbegrip zou kunnen zeggen over wat u doet. Maar giet het reukwerk uit de albasten fles over de Persoon van de Heer. Let erop dat alles wat u doet de vrucht is van uw achtung voor Hem. Wees ervan verzekerd dat Hij uw werk zal waarderen. Hij zal het erkennen tegenover alle gelovigen. Zo was het ook bij de vrouw in ons hoofdstuk. Zij dacht alleen aan de Heer en aan het uitgieten van de balsem op Zijn hoofd. Haar daad wordt ons hier meegedeeld in het evangelie. Koninkrijken zijn elkaar opgevolgd, ze hebben gebloeid en zijn daarna vergeten. Er zijn monumenten opgericht ter gedachtenis van het menselijk genie of van daden van barmhartigheid en menslievendheid. Ze zijn tot stof vergaan, maar de daad van deze vrouw *blijft* in herinnering. De hand van de Meester heeft voor haar een gedenkteken opgericht, dat nooit vergaat. Laten wij haar voorbeeld navolgen in de huidige tijd, waarin zoveel werken van liefdadigheid worden verricht. Laten onze daden voortkomen uit een hart dat de verworpen en gekruisigde Heer liefheeft.

Niets stelt het hart meer op de proef dan het kruis. Dat is de weg die de verworpen Jezus van Nazaret moest gaan. Het gaat niet om godsdienstige plichten, godsdienst is niet *Christus*. Laten we eens kijken naar de voorgaande perikoop in Matteüs 26. In het paleis van de hogepriester Kajafas waren de priesters en de oudsten van het volk bijeen (vs. 3). In dit gedeelte vinden we de godsdienst in haar voornaamste gedaante. Laten we bedenken dat de priesters en de oudsten door het volk werden beschouwd als de predikers van het onderwijs en het hoogste gezag in godsdienstige zaken. Zij zouden deze taak van God hebben ontvangen volgens de inzettingen van Mozes. Deze vergadering in het huis van Kajafas bestond niet uit Griekse of Romeinse priesters of wichelaars, maar uit de leiders van het Joodse volk.

En wat deden ze tijdens hun plechtige beraad? “*Zij beraadslaagden dat zij Jezus met list zouden grijpen en doden*” (vs. 4). Laten wij hierover nadenken. Het waren geleerde, invloedrijke mensen en toch haatten zij Jezus en kwamen zij samen om Hem met list te vangen en ter dood te brengen. Deze mensen konden u vertellen over God en de Mozaïsche eredienst, de wet, de sabbat en alle plechtige inzettingen van het jodendom. Maar zij haatten Christus. Mensen kunnen heel godsdienstig zijn, gidsen en leiders voor anderen, en toch de Christus van God *haten*. Dit is de les die wij leren in de voorhof van Kajafas, de hogepriester. Godsdienst is niet *Christus*. Integendeel, godsdienstige mensen zijn dikwijls de ergste vijanden van onze geliefde Heer.

‘Maar,’ zult u misschien zeggen, ‘de tijden zijn veranderd. De godsdienst is nu zo nauw met de naam van de Heer Jezus verbonden, dat een godsdienstig iemand niet om Jezus heen kan’. Is dat werkelijk zo? Wij moeten constateren dat de naam van Jezus ook veracht wordt in de christenheid, net zoals Hij gehaat werd in het paleis van Kajafas. Iedereen die Hem wil volgen, wordt net zo gehaat als Hij. Het is niet moeilijk

om aan te tonen dat de Heer Jezus nog steeds verworpen is in de wereld. Waar hoort men Zijn naam uitspreken? Als u over Hem begint, waar dan ook – in gezelschap, in de trein, op de boot, in een restaurant – dus op elke plaats waar mensen zijn, steeds zult u te horen krijgen dat men dit onderwerp niet gepast vindt. U mag over alles praten, over politiek, geld, zaken, vermaak, alle mogelijke zaken: men zal u welwillend aanhoren. Maar zodra u over de Heer Jezus wilt spreken, geeft men niet thuis. Op straat zal het publiek blijven stilstaan om te luisteren naar een zanger of te kijken naar een goochelaar. Niemand zal hun een strobreed in de weg leggen. Maar als iemand het waagt over de Heer Jezus te spreken, zal men hem beledigen en zeggen dat hij dat maar ergens anders moet doen. In één woord: de duivel heeft overal plaats in de wereld, maar de Christus Gods niet.

God zij echter dank! Als wij om ons heen kijken, zien wij veel dingen die ons herinneren aan de voorhof van de hogepriester Kajafas, maar hier en daar ook situaties die ons doen denken aan het huis van Simon de melaatse. Er zijn nog mensen die de naam van de Heer Jezus liefhebben en die Hem het offer van de albasten fles met balsem waardig achten. Zij schamen zich niet voor het kruis van Christus. Hun grootste vreugde en eer is de Heer Jezus te belijden, waar dan ook. Het gaat bij hen niet om een godsdienstig werk, om druk te zijn met van alles en nog wat, om veel te doen. Ze willen dichtbij *de Heer* zijn, vervuld met Hem aan Zijn voeten zitten. De kostbare nardus van de aanbidding uit een toegewijd hart wordt nog steeds door hen over Hem uitgegoten.

Dat is het geheim van kracht in onze dienst en in ons getuigenis. Toewijding aan de gekruisigde Christus is de bron van alles wat aangenaam is voor God. Echte liefde tot Christus moet ons zowel persoonlijk als

gemeenschappelijk kenmerken. Niets geeft zoveel kracht in de persoonlijke en gemeenschappelijke wandel als toewijding aan *Christus*. Dus niet alleen een groot geloof is belangrijk, of een rijk gebedsleven, veel kennis van het Woord te hebben, een begaafd spreker of schrijver te zijn. Nee, *Christus* lief hebben, dat is het belangrijkste.

En wat is de kracht van een gemeente? De gaven die er worden uitgeoefend? Een aansprekende boodschap? Mooie muziek? Indrukwekkende rituelen? Nee, het is de vreugde van de tegenwoordigheid van *Christus*. Daar waar *Hij* is, is alles licht, leven en kracht. Waar *Hij* niet aanwezig is, is alles duisternis, dood en leegte. Een gemeente waar de Heer Jezus niet is, is als een graf. Mensen kunnen er worden geboeid door een aansprekende boodschap, aangetrokken door mooie muziek of beïnvloed door indrukwekkende godsdienstige rituelen en gebruiken. Ondanks de schijnbare pracht van al deze dingen zal ieder die de Heer liefheeft, uitroepen: 'Zij hebben mijn Heer weggenomen en ik weet niet waar zij Hem hebben gelegd'. Aan de andere kant: daar waar de Heer wel tegenwoordig is, waar men luistert naar Zijn stem en Zijn werk in het hart wordt gevoeld, is kracht en zegen, zelfs als men vanuit menselijk oogpunt alleen zwakheid ziet.

Laten wij deze dingen overdenken in de tegenwoordigheid van de Heer. Als wij in onze samenkomsten niet merken dat de Heer werkt, laten wij ons dan verootmoedigen en de reden daarvan zoeken. Hij heeft gezegd: "*Want waar twee of drie vergaderd zijn in mijn naam, daar ben Ik in hun midden*" (Matt. 18:20). Laten wij niet vergeten dat het vergaderd zijn *in Zijn naam* de goddelijke voorwaarde is om zegen te ontvangen bij het samenkomen.

Oorsprong: [Things new and old](#) 50-69

Oude Sporen 2011

